

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.47/2016/6. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2016. november 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. május 4. napján kihirdetett 3.B.281/2015/21. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetésbe a 2015. április 6. napjától 2016. május 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt rendeli beszámítani.

A feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezésből mellőzi a legkevesebb három hónapra történő utalást.

A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen 1.964.381 (egymillió-kilencszázhatvannégyezer-háromszáznyolcvanegy) Ft, míg az állam terhén 97.420 (kilencvenhétezer-négyszázhusz) Ft marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a szürke felsőruházat tételszáma helyesen 1009.

A börtönbüntetésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 9.652 (kilencezer-hatszázötvenkettő) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet az állam visel.

Indokolás:

A Tatabányai Törvényszék a 2016. május 4. napján kihirdetett 3.B.281/2015/21. számú ítéletében megállapította **vádlott** bűnösségét emberölés bűntettében a Btk.160.§ (1) bekezdés szerint, ezért őt 7 év 6 hónap börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a terhelt a szabadságvesztés büntetés 2/3 részének kitöltése utáni napon, de legkevesebb 3 hónap kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárásban

lefoglalt bűnjelek jogi sorsáról, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az első fokon eljáró ügyész a vádlott terhére; hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása, továbbá a jogi indokolás pontosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője a döntést tudomásul vették.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.168/2016/1-I. számú átiratában az ügyész fellebbezését változatlan formában tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása során a perrendtartás szabályait maradéktalanul betartotta és a bizonyítás eredményeként megalapozott ítéleti tényállást állapított meg. A rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében is részletesen értékelte, elemezte, így az indokolási kötelezettségét megfelelő módon teljesítette. Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmények minősítése is. A jogi indokolás akként pontosítandó, hogy a terhelt egyenes szándékkal cselekedett, mivel az élet kioltására alkalmas eszközzel, létfontosságú szervet védő testtájékot, legalább közepes erővel támadott és sértett. E körülmények nem hagynak kétséget afelől, hogy a sértett halálát kívánta. A büntetés kiszabás körében értékelhető szempontokat a törvényszék helyesen vette számba, de a számos enyhítő körülmény mellett is aránytalanul enyhe büntetést alkalmazott a terhelttel szemben a cselekmény tárgyi súlyához képest, mely nem képes eleget tenni az általános megelőzési célnak. Erre figyelemmel indítványozta a joghátrány súlyosítását; a fő- és mellékbüntetés tartamának felemelését, tovább a bűnügyi költségről történt rendelkezés helyesbítését úgy, hogy a vádlott 1.974.251 forintot köteles viselni, míg az állam terhén 87.550. forint marad.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén megjelent ügyész az átiratában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Jelezte, hogy egy elírás van az - egyébként megalapozottságában senki által nem támadott - ítéleti tényállásban, mert az iratok szerint a vádlott és a sértett nem 2003, hanem 2013 szeptemberében ismerkedett meg egymással. Megalapozott a tényállás, helytálló a jogi minősítés, illetve a bűncselekmény megnevezése, továbbá az erős felindulás és a jogos védelem kizárására adott érvelés. Az elsőfokú bíróság úgy fogalmazott, hogy „legalább eshetőlegesen szándékkal” követte el a terhelt az ölést, mely jogi indoklás nem helytálló, ugyanis az egyenes szándék aggály nélkül megállapítható a cselekmény tárgyi oldalának elemei alapján. Ennek megfelelően kell a jogi indokolást helyesbítenni. A kiszabott büntetést továbbra is eltúlzottan enyhének tartotta. Ha az enyhítő körülmények nagyobb számban vannak is jelen, a középértéktől való ilyen nagymértékű elmaradás nem indokolt. A családon belüli erőszakos bűncselekmények rendkívüli mértékben gyakoriak, az általános megelőzés célját tehát nem szolgálja kellőképpen az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés. A szankció mértékének a megváltoztatása szempontjából a különös részi tételkeret középértékét meghaladó büntetés kiszabását és a mellékbüntetés tartamának arányos emelését tartotta indokoltnak. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az ügyész jelezte, hogy a rendelkező részben a lefoglalt bűnjelek közül a szürke felsőruházat 1990-a tételszámának megjelölése helytelen, mert az valójában a 1009. tételszám alatt található.

Vádlott védője perbeszédében az ügyész súlyosításra vonatkozó indítványának elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú bíróság előtt elmondott perbeszédével egyezően kifejtette, hogy védence kizárólag az ölési szándékot vitatta. A lefolytatott bizonyítási eljárás során nem volt lehetséges olyan bizonyítékot beszerezni, amely ezt kétséget kizáróan megállapíthatóvá tenné. Az orvos-szakértő által szolgáltatott adatok önmagukban az egyenes szándékot nem alapozzák meg. A vádlott soha nem tett olyan nyilatkozatot, illetve nem tanúsított olyan magatartást, melyből arra lehetne következtetni, miszerint kívánta volna a sértett halálát. A feltárt, igen hátrányos személyi körülmények, a sértett és a vádlott közötti kapcsolati előzmények vezettek ahhoz, hogy bekövetkezett a vádban foglalt cselekmény, amelyben igen nagy szerepet játszott a vádlott pszichés állapota, melyet a pszichológus szakértői véleménye megalapoz. A kiszabott joghátrány súlyosítását nem indokolja és nem is teszi szükségessé semmilyen további körülmény, melyet az elsőfokú bíróság ne vizsgált és mérlegelt volna.

Vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott védője kérelméhez.

Az ítéletábra a bejelentett ügyészi fellebbezésre tekintettel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált. Az ügyész jogorvoslati kérelmében, illetőleg átiratában foglaltakat részben találta alaposnak az alábbi indokok szerint.

Megállapította, hogy a Tatabányai Törvényszék az eljárása során a perrendtartási szabályokat maradéktalanul betartotta. Az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó szabálysértés nem történt, az érdemi felülvizsgálat lefolytatható volt.

Az elsőfokú bíróság az ügyben egy tárgyalást tartott, melyen kihallgatta a vádlottat, felolvasta az ügyész által indítványozott módon azon tanúk vallomását, akik a terhelt és sértett életkörülményeire nyilatkoztak, továbbá a helyszínen intézkedő és a nyomozásban részvevő rendőrök nyilatkozatait, aki a helyszínen intézkedtek. Az orvos-szakértőket és a pszichológus szakértőt is meghallgatta, akik a sértett, illetőleg a vádlott tekintetében adtak szakvéleményt. Ismertetésre kerültek a nyomozás során beszerzett releváns iratok, többek között a sértett által **vádlott** sérelmére elkövetett bántalmazás folytán indult 65/2015. bü. számú büntető eljárás, illetőleg a terhelt 2015. január 9. napjától kezdődő pszichiátriai kezelésének dokumentumai (nyomozati iratok 192-248. oldal).

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítve részletesen elemezte **vádlott** vallomását és az egyéb bizonyítékokkal külön - külön egyenként, illetve együtt is összevetve számot adott arról, hogy miért vetette el azt a védekezést, miszerint a vádlott csupán ijesztgetési szándékkal, a késsel hátrafelé kaszázó mozdulatokat végezve, véletlenül szúrta mellkason a hirtelen felülő **sértettet**, aki ily módon „belehajolt” a késbe. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a (vélt) jogos védelmi helyzet már **vádlott** vallomása szerint sem állt fenn a szúráskor, hiszen addigra a sértett felhagyott - az elfogadott nyilatkozat szerint - a vádlott bántalmazásával és az ágyra fekvé aludni készült. Az erős felindulásból elkövetett ölés privilegizált esetét az elsőfokú bíróság ugyancsak kizárta, részben az előbb írt okból, miszerint a megalázó bántalmazás már a szúrást megelőzően véget ért, mert a sértett lefeküdt, részben meg azért, mert egy pofon és a nyak enyhe megszorítása nem megfelelő ok a tudatbeszűkülést kiváltó menthető felindulás kiváltására.

A terhelt a nagymértékű alkoholfogyasztást és súlyos ittasságát nem tagadta. A rögtönös indulati cselekményre hajlamosító személyiségére, habitusára nézve rendelkezésre állt a pszichiátriai -, illetve pszichológiai szakértői vélemény, melyek tartalmazzák, hogy a terhelt beszámítási képességét nem befolyásoló személyiségzavarban szenved. A konfliktuskezelő képessége gyenge, reakciói szélsőségesek; menekül vagy támad, illetve hajlamos az indokolatlan kitörésre.

A sértett halálának kiváltó okára, az általa elszenvedett sérülésekre, azok keletkezési mechanizmusára, az erőbehatás intenzitására az orvosi dokumentáció és az igazságügyi orvos-szakértői vélemények, illetőleg meghallgatás adatai szolgáltatnak információt, mely szakvéleményeket senki nem vitatott. Ezek a bizonyítékok egyértelműen cáfolták azt a vádlotti előadást, miszerint **sértett** „belehajolt” késbe. Éppen ellentétesen azt a ténybeli megállapítást alapozták meg, hogy a vádlott egyetlen, de legalább közepes intenzitású, felülről lefelé irányuló döféssel leszúrta. A szúrás olyan erejű volt, hogy áthatolva a mellkason, elvágta a III. bordacsontot, átszúrta a szívburkok-zsákot és a főverőeret, 14 cm hosszú szúrcsatornát hagyva maga után, mely majdnem a teljes pengehosszúság volt. A sértettet fekvő helyzetben, meglepetésszerűen érte a döfés, hiszen védekezésre utaló sérüléseket nem találtak raja a boncolás során.

Arra viszont, hogy a sértett valóban hosszan, szinte fulladásig fojtogatta volna **vádlottat**, éppen nem szolgált alátámasztással a dr. Stettler Mihály orvos-szakértő véleménye, amely szerint nem zárható ki a fojtogatás ténye, de semmiképpen nem tathatott sokáig és nem volt nagyobb erejű, mivel - a fogdára való befogadáskor készült fotók és iratok tanúsága szerint - semmilyen külsérelmi nyomot nem hagyott a vádlott arcán és nyakán.

Egyébiránt a szomszédok felolvasott vallomásai és a beszerzett előzményi iratok tartalma alapján nem vitatta senki, hogy az alkoholizáló sértett többször is megalázta, bántalmazta **vádlottat**, aki a vádbeli estén megelégtelte ezt a bánásmódot.

A terhelt elszámoltatásakor, illetőleg a rögzített telefonos bejelentésében nem vitatta a cselekmény elkövetését. A rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozatát ugyan vallomásként nem lehet értékelni, hiszen ezt a Be.117.§ (2) bekezdésében foglalt, a jogaira vonatkozó kötelező figyelmeztetés hiányában tette az intézkedő rendőröknek, de a BM dolgozók saját észleléseiket tartalmazó tanúvallomását már a mérlegelés körébe lehetett vonni. A három rendőr elmondta, hogy a terhelt zavart, aggódó volt, amikor a helyszínre értek és azonnal elmondta, hogy milyen előzmények után szúrta le a sértettet, aki felkelt az ágyról, majd a konyhába érve összeesett és meghalt. A vádlottnak a telefonbeszélgetés kivonatában olvasható kijelentései teljesen egyértelműek (nyomozati irat 156-157. oldal). Itt több alkalommal is elmondta az ügyeletesnek, hogy „leszúrtam az élettársamat”, „szíven szúrtam”, „fogtam, belevágtam a kést, most itt fog meghalni”. A cselekmény miatti azonnali megbánás is tükröződik az általa elmondottakból, mivel többször kifejezte sürgetését és aggodalmát, hogy most azonnal meghal a sértett, ha nem sietnek nagyon gyorsan a rendőrök és a mentő a helyszínre.

E bizonyítékok nem hagytak kétséget afelől, hogy **vádlott** a szándékos ölési cselekményt megvalósította. A törvényesen elvégzett bizonyítékértékeléssel szemben nem foghatott helyt a védelem azon érvélése, amely más - enyhébben minősülő - élet elleni bűncselekmény megvalósulását igyekezett alátámasztani.

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül.

Az ítélet tábla szerint a törvényszék ítélete ilyen formán megalapozott, csak a történeti tényállás 2. oldal III. pont első sorában írt évszám szorul pontosításra (Be.351.§ (2) bekezdés c/ pont) akként, hogy a terhelt és a sértett 2013-ban ismerkedtek össze.

A tényállás tehát minden tekintetben megalapozott és az ítélet tábla is erre alapította határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék e tényállás alapján okszerűen következtetett **vádlott** bűnösségére, helyes a cselekmény minősítése. A vonatkozó jogi indokolás is szakszerű, amellyel az ítélet tábla túlnyomó részben egyetértett.

Az emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a 3/2013. Büntető Jogegységi határozatban felsorolt tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni, ahogyan a törvényszék ezt indokolásában az alábbiak szerint nagyrészt levezette.

A tárgyi tényezők körében az elsőfokú bíróság felsorolta, hogy az elkövetés eszköze egy 17 cm pengehosszúságú, éles és hegyes kés volt, mely alkalmas az élet kioltására. A támadott testtájék a mellkas volt, a sérülések pedig több életfontosságú szervet; tüdőt és szívet értek, melyek heveny kivérzése következtében néhány perc alatt bekövetkezett a sértett halála. Az elkövetési mód tekintetében a törvényszék megállapította, hogy egy, legalább közepes intenzitású szúrást adott le a vádlott az ágyban fekvő **sértett** mellkasára. Az elszenvedett sérülés olyan súlyos volt, melyet a gyors, szakszerű orvosi ellátással sem lehetett volna elhárítani.

Az alanyi tényezők körében az elkövető szándékára nyilvánvalóan kihatottak személyi tulajdonságai; az indulatokkal, belső feszültségekkel telítettség és a személyiségzavara, ami egyéb iránt beszámítási képességét nem érintette. A motívum szempontjából jellemezte az aktuális és a hosszabb idő óta tartó bántalmazás és megaláztatás miatti bosszúvágy. Az önhibából eredő ittasság folytán pedig úgy kell tekintetni, mintha a terhelt a cselekményét józanul követte volna el, az javára nem értékelhető a Btk.18.§ alapján.

Az ítélet tábla - a főügyészséghez hasonlóan - nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy a vádlott „legalább eshetőleges szándékkal” követte el a cselekményt, mivel az alanyi és tárgyi oldal felsorolt elemei ezzel ellentétesen hatnak; azaz mind az egyenes szándékra engednek következtetni.

A büntetőjogi szándékosság a bűnösség egyik megnyilvánulási formája, amelynek két alakzata van, az egyenes és az eshetőleges szándék. A kettő közötti különbségtételnek az eredmény bűncselekmények körében azért van jelentősége, mert a következményhez való érzelmi viszonyulás az eredményhez kapcsolódó érzelmet jelent. Az elkövető tudatának át kell fognia a cselekmény végrehajtásához szükséges körülmények és tények ismeretében,

hogy magatartása veszélyes a társadalomra, és tisztában kell lennie azzal, hogy magatartása alkalmas annak előidézésére.

Az értelmi oldal a törvényi tényállás tárgyi elemei alkotják, a tárgyi oldal ismérveinek a tudata jellemzi. A tények ismerete mindig a konkrét bűncselekmények viszonylatában vizsgálendő. Az élet elleni bűncselekményeknél az elkövetőnek azt kell tudnia, hogy a sértett élő személy, az általa alkalmazott eszköz és elkövetési mód pedig alkalmas az emberi élet kioltására. Nem kell tudnia azonban, hogy a magatartása milyen törvényi tényállásba ütközik, és azt sem, hogy a cselekményt a törvény milyen büntetéssel fenyegeti. Az elkövetőnek azzal kell tisztában lennie, hogy a társadalomban elfogadott normák szerint a cselekménye veszélyes, a közösségi élet szabályaival nem egyeztethető össze.

A szándékosság két alakzata közötti különbségtétel az érzelmi oldalról közelíthető meg.

Eshetőleges szándék esetén az elkövető előre látja az eredmény bekövetkezésének valószínűségét vagy reális lehetőségét, és annak bekövetkezésébe belenyugszik. Az eshetőleges szándékra az a jellemző, hogy az elkövető érzelmileg közömbös a bűncselekmény megvalósulásával szemben, mindenképpen cselekszik, akár bekövetkezik az eredmény, akár nem.

Egyenes szándék esetében az elkövető előre látja az eredmény bekövetkezésének elkerülhetetlenségét, valószínűségét vagy reális lehetőségét, és az eredmény bekövetkezését kívánja, azaz célzatosan a tényállásszerű eredmény megvalósítására tör, adott esetben a sértett halálára.

A szándékosság két fajtájának elhatárolás során fokozott gondossággal kell vizsgálni az elkövetés alanyi és tárgyi körülményeit, ezekből vonható le ugyanis megfelelő következtetés egyrészt az elkövető tudattartamára, másrészt az eredményhez fűződő érzelmi viszonyra.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott a párnába szúrt két kés közül a nagyobb, egy 17 cm pengehosszúságú éles, hegyben végződő késsel támadt a sértettre, célzottan a mellkasa felé. A váratlan szúrás ellen a sértett nem védekezett, a legalább közepes erejű erőbehatással az egyenes, határozott mozdulattal történő szívátjéki szúrás 14 cm mélyen, majdnem a teljes pengehosszig behatolt a mellüregbe, átvágta a mellizomzatot, a III. bordát, áthatolt a bal tüdőlebenyen, a szívburkon és átvágta főverőeret.

Köztudomású, hogy a mellkas az emberi test életfontosságú része, miként az is, hogy a szúrt sebzés a sértett halálát okozhatja. Az elkövetőnek ezt a hétköznapi élettapasztalok szintjén fel kellett ismernie, nem kellett rendelkeznie az élettani folyamatok, összefüggések mélyebb ismeretével, és alappal nem is bízhatott a halálos eredmény elmaradásában.

Ekként nem kétséges, hogy a vádlottnak, az általa elkövetett bántalmazás során a beszámítási képességét nem korlátozó személyiségzavara mellett is fel kellett ismernie, hogy a sértett halála bekövetkezhet cselekménye folytán.

A vádlott ittas volt, ezért a szándékra való következtetés levonásánál elsősorban a tárgyi ismérvekből kellett kiindulni. Az elsőfokú bíróság a fentiek szerint vizsgálta az elkövetés eszközét, az elkövetés körülményeit, módját, a sérülés helyét, jellegét, a vádlottnak a cselekmény elkövetése után, a rendőrök előtt tett kijelentését.

Összességében nézve a cselekménysort tehát az állapítható meg, hogy - a vádlottnak látnia kellett az eredmény reális lehetőségét, továbbá kívánta is az eredmény bekövetkezését az aktuális felindult állapotában.

Töretlen a bírói gyakorlat annak megítélésében, miszerint az emberölés büntettét egyenes szándékkal követi el, aki a sértettet közvetlen közről, a mellkasára célzott szúrással öli meg (BH2003. 307. I. pont).

Az elsőfokú bíróság teljes körben számba vette az enyhítő és súlyosító körülményeket, melyek közül jelentős nyomatékkaal bír **sértettnek** a cselekményt megelőző közreható magatartása, illetve a hosszabb idő óta tartó megalázó, sokszor a tettelegességig fajuló bánásmód, melyben **vádlo**ttnak része volt. Szintén nagyobb súllyal kell figyelembe venni közvetlenül a cselekmény elkövetése után a vádlott őszinte megbánó magatartását, illetve az azonnali segélykérését.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tartamú, a középérték alatt kiszabott fő- és - a Btk.61.§ (1) bekezdés értelmében, a cselekmény jellege folytán indokoltan alkalmazott közügyektől eltiltás - mellékbüntetés kellően szolgálja a büntetés Btk.79.§-ában meghatározott céljait a büntetlen előéletű, krónikus cukorbetegségben és pszichés betegségben szenvedő vádlottal szemben. Ebből következik, hogy a joghátrány súlyosítására a másodfokú bíróság nem látott törvényes indokot.

Észlelte a táblabíróság, hogy a törvényszék a Btk.92.§ (1) - (2) bekezdés alapján alkalmazott előzetes fogvatartás beszámításának csak a kezdő időpontját tüntette fel, ezért az ítéletábla a rendelkezést akként pontosította, hogy a börtönbüntetésbe az elsőfokú ítélet kihirdetéséig töltött időt számította be.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap a Btk.38.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján. Mellőzendő tehát a rendelkező részben írt minimális tartamra történő utalás, mivel ennek csak a 2 évet el nem érő mértékű szabadságvesztés kiszabása esetén van jelentősége.

Egyetértett az ítéletábla a főügyészi átirattal abban, hogy a bűnügyi költség megállapításakor számítási hiba esett. Észlelte továbbá, miszerint az állam által viselendő költség összegéhez hozzá kell adni a tárgyalás befejezése után megjelent tanú - egyébként szükségtelenül felmerült - útiköltségét, melyről az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetése után már nem rendelkezhetett. A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege tehát helyesen 1.964.381 Ft, míg a Be.339.§ (1) bekezdés értelmében az állam terhén 97.420 Ft marad.

A rendelkező részben, a 2. oldal első sorában megjelölt szürke felsőruházat tételszáma helyesen 1009 - es, melyet a táblabíróság az ügyészi indítvánnyal egyetértve a bűnjeljegyzék adatai alapján helyesbített.

Az ítéletábla az elsőfokú határozat egyéb rendelkezéseit törvényesnek találta.

A fentiekben kifejtettek alapján a táblabíróság a Tatabányai Törvényszék 2016. május 4. napján kihirdetett 3.B.281/2015/21. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság beszámította a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős elbírálásig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség állam általi viseléséről történt rendelkezés - a Be.74.§ (3) bekezdés c/ pontjára és a Be.339.§ (1) bekezdésére figyelemmel - a Be.381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2016. november 10. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk.	. Vajda Edit sk.	. Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2016. május 4. napján kelt 3.B.281/2015/21. számú ítéletének meg nem változtatott része 2016. november 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. november 10. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:
Kiadó: